

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. wydanym w sprawie z wniosku K. Z. z udziałem R. S., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy, dokonany przez referendarza sądowego w dniu 21 stycznia 2013r., wpis hipoteki przymusowej do kwoty 78.000 zł na udziale R. S. wynoszącym 1/8 w prawie własności stanowiącego odrębną własność lokalu numer (...), położonego w Ł., przy ul. (...), dla którego to lokalu prowadzone jest księga wieczysta (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że we wniesionej przez siebie skardze na wpis hipoteki dokonany przez referendarza sądowego uczestnik podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczeń wnioskodawcy objętych nakazem zapłaty stanowiącym podstawę wpisu hipoteki przymusowej.

Skarga nie mogła zostać uwzględniona.

Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do art. 109 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika (hipoteka przymusowa). Podstawą i tytułem ustanowienia hipoteki przymusowej jest tylko wniosek wierzyciela i tytuł wykonawczy stwierdzający wierzytelność wydany przeciwko dłużnikowi.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że poza zakres jego kognicji wykracza badanie prawidłowości trybu prowadzenia postępowania i merytorycznej treści tytułu wykonawczego. W postępowaniu o wpis nie może on badać innych dokumentów ani okoliczności, a w szczególności tego, czy wierzytelność objęta wnioskiem istnieje.

Skoro w postępowaniu o wpis nie bada się istnienia ani zasadności obowiązku, który potwierdzono w tytule wykonawczym, to zarzut przedawnienia podniesiony w skardze nie może być uwzględniony.

Powyższe postanowienie apelacją zaskarżył uczestnik postępowania wnosząc o wykreślenie wpisu hipoteki przymusowej.

Apelujący podniósł, że:

- 1) roszczenie wnioskodawcy objęte przedłożonym nakazem zapłaty uległo już przedawnieniu,
- 2) z tego samego nakazu zapłaty prowadzone jest postępowanie komornicze skierowane do emerytury uczestnika,
- 3) w związku ze sprawą objętą przedmiotowym nakazem uczestnik był skazany przez Sąd na karę pozbawienia wolności,

W związku z powyższym uczestnik wskazał, że nie może być trzykrotnie karany za ten sam czyn.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Księga wieczysta (...) prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dla stanowiącego odrębną własność lokalu numer (...), położonego w Ł., przy ul. (...). W dziale II przedmiotowej księgi wieczystej jako współwłaściciele lokalu ujawnieni są R. S. do udziału wynoszącego 1/8 część oraz M. P. do udziału wynoszącego 7/8 części (dowód – odpis zupełny księgi wieczystej k. 133 – 136).

Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w dniu 19 sierpnia 1998 roku w postępowaniu nakazowym Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od R. S. na rzecz Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. kwotę 14.921, 82 złotych z ustawowymi odsetkami dla poszczególnych okresów opóźnienia od dnia:

- 26 lipca 1997 roku od kwoty 4.282,20 złotych do dnia zapłaty,
- 7 sierpnia 1997 roku od kwoty 2.503,44 złotych do dnia zapłaty,
- 12 sierpnia 1997 roku od kwoty 3.337,92 złotych do dnia zapłaty,
- 28 sierpnia 1997 roku od kwoty 1.460,34 złotych do dnia zapłaty,
- 4 września 1997 roku od kwoty 1.251,72 złotych do dnia zapłaty,
- 14 września 1997 roku od kwoty 2.086,20 złotych do dnia zapłaty.

(dowód – odpis nakazu k. 81).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 16 września 2005 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz K. Z. (dowód – odpis postanowienia k. 81).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 26 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wydał wierzycielowi K. Z. dalszy tytuł wykonawczy obejmujący prawomocny nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 sierpnia 1998 roku w sprawie sygn. akt V Ng 428/98 oraz prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 września 2005 roku w sprawie sygn. akt VGCo 237/05, opatrzony klauzulą wykonalności nadaną na rzecz K. Z., który to tytuł oznaczył numerem „4” oraz wskazał, iż tytuł ten zostaje wydany w celu złożenia wniosku o wpis hipoteki na udziałach dłużnika w prawie własności nieruchomości położonej w Ł., dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) (dowód – odpis postanowienia k. 81 odwrót – 82).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty uznane być muszą za chybione.

Jak wynika z treści art. 626⁸ § 2 k.p.c. rozpoznając wniosek o wpis sąd wieczystoksięgowy bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej.

W tej sytuacji w ogóle nie mogą być przedmiotem badania zarzuty dotyczące merytorycznej treści nakazu zapłaty, gdyż jest on wykonalny, a jego treść jest wiążąca dla sądów obydwu instancji. Sąd wieczystoksięgowy nie jest więc uprawniony do badania, czy należność objęta przedmiotowym nakazem zapłaty uległa przedawnieniu. Powyższa kwestia może być badana co najwyżej w ewentualnym procesie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Okoliczność, że powstanie przedmiotowego długu związane było z popełnieniem przez skarżącego przestępstwa, za które został skazany wyrokiem sądu karnego pozostaje bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności cywilnej za ten sam czyn. Są to bowiem dwa odrębne reżimy odpowiedzialności i w żadnym razie fakt poniesienia odpowiedzialności karnej za dany czyn nie zwalnia sprawcy z odpowiedzialności cywilnej.

Sam fakt, że z tego samego nakazu zapłaty prowadzone jest postępowanie komornicze skierowane do emerytury uczestnika jest obojętny dla możliwości wpisu hipoteki. Kwestia ta może być co prawda rozważana jako prowadzenie egzekucji w sposób nadmiernie uciążliwy dla dłużnika, lecz dokonanie takiej oceny w realiach konkretnej sprawy nie mieści się w ramach kognicji postępowania wieczystoksięgowego, może być rozpoznana jedynie na skutek podjęcia kroków prawnych przewidzianych przepisami regulującymi postępowanie egzekucyjne.

W tej sytuacji apelację należało oddalić, a to na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c..